ALLES VOOR DE LIEFDE?

Marlies (40) heeft al drie jaar een relatie met Ole (45). Ze weet zeker dat hij de ware voor haar is, maar er is één probleem: Ole woont in Denemarken en voor hem is verhuizen geen optie. Om een leven met hem te kunnen opbouwen, zal Marlies dus moeten emigreren...

Tekst: **Olga van der Meer** - Fotografie: **Getty Images**

Toen mijn relatie met Pascal na vijf jaar op de klippen liep, dacht ik nooit meer een man te zullen vinden om mijn leven mee te delen. Dat klinkt pathetisch, maar voor mij was het gewoon een logische conclusie waar ik verder geen problemen mee had. Ik ben niet iemand die zich makkelijk voegt naar een ander. Mijn beste vriendin Jenna noemt me zelfs egocentrisch.
"Je bent een schat die altijd voor anderen klaarstaat, maar je laat mensen nooit te dichtbij komen", zei ze ooit. "Je hebt een cirkel om je heen gecreëerd en daarbinnen wil je geen rekening houden met anderen." Ik had toen net Pascal de laan uitgestuurd, omdat ik vond dat hij te veel op mijn lip zat. We hadden niet voor niets een latrelatie. Ik wilde graag tijd overhouden voor mezelf, maar dat leek maar niet tot hem door te dringen.
Samenwonen heb ik ook een keer geprobeerd, met Menno. Een ramp wil ik dat nog net niet noemen, maar het scheelde niet veel. Menno en ik pasten op geen enkel vlak bij elkaar, maar toch hebben we jarenlang in één huis gewoond. Uit angst hem kwijt te raken, paste ik me volledig aan hem aan. Uiteindelijk was een breuk niet meer te vermijden en kwam ik er alleen voor te staan. Gelukkig bleek toen dat ik mijn eigen persoonlijkheid nog niet was kwijtgeraakt en dat ik me prima kon redden in mijn eentje. Nog beter dan mét een partner zelfs. Ik vond het heerlijk om alleen te wonen en te kunnen doen wat ik zelf wilde. Vandaar ook dat ik met Pascal nooit de stap heb durven zetten om samen een huis te betrekken. Gelukkig maar, achteraf gezien, want ook hij bleek de ware niet te zijn.

VOOROORDELEN

Als happy single leidde ik een prima leven. Ik werkte - en werk nog steeds - als lerares Engels op een havo. Dat betekent lange dagen, maar ook vaak vakantie. Dan ga ik er graag op uit. Tot een paar jaar geleden ging ik altijd naar het zuiden. Ik vertoefde bijvoorbeeld graag een week of langer in Spanje of Italië. Lekker bakken in de zon, wat zwemmen, af en toe een wandelingetje en soms de plaatselijke markt bezoeken. En dat alles op 'standje relax', heerlijk! Soms werd ik vergezeld door mijn zus of een vriendin, maar ik stapte net zo makkelijk alleen in het vliegtuig. Contacten doe je genoeg op tijdens vakanties. Zeker in de zuidelijke landen, waar het leven over het algemeen wat gemoedelijker is dan hier in Nederland.

'Denemarken trok me niet als vakantieland, maar ik liet me overhalen om gezellig mee te gaan'

Ik had dan ook wel wat bedenkingen toen Jenna een paar jaar geleden vroeg of ik met haar mee op vakantie wilde naar Denemarken. Of all places! De vriendin met wie ze eigenlijk zou gaan, had haar been gebroken en ze zocht een nieuwe reispartner. Denemarken trok me helemaal niet, maar toch liet ik me overhalen en pakte ik drie weken later mijn koffer. Met Jenna had ik het altijd gezellig en bovendien was het maar voor twee weken. Dat overleefde ik wel.
Het hotel lag in een buitenwijk van Kopenhagen en zag er aan de buitenkant gezellig uit. Aan de binnenkant ook, zo ontdekte ik even later. We werden vriendelijk ontvangen en ik kreeg het steeds beter naar mijn zin. In de dagen daarna merkte ik dat al mijn vooroordelen over dit noordelijk gelegen land volkomen ongegrond waren. Na amper drie dagen nam ik me al voor om er vaker heen te gaan. Op dat moment wist ik echter nog niet dat Denemarken in de jaren daarna zelfs mijn énige vakantiebestemming zou worden...

AANTREKKINGSKRACHT

In de eerste week van ons verblijf in Kopenhagen ontmoette ik namelijk Ole. Onze eerste ▶

‘Dat ik degene zou zijn die dan moest emigreren stond al wel vast’

ontmoeting vond plaats op een terras. Jenna en ik wilden iets drinken, maar tot onze teleurstelling zat het terras overvol. We wilden ons net omdraaien en weglopen, toen Ole zwaaiend onze aandacht trok en op de lege stoelen aan zijn tafel wees. Hij riep iets wat we niet verstonden en toen hij dat merkte, schakelde hij over op vlekkeloos Engels, wat ik uiteraard vloeiend spreek en versta.
“Ik ga niet bij een vreemde zitten, hoor”, siste Jenna. Ze wilde me meetrekken, maar ik liep al in de richting van het bewuste tafeltje, dus kon ze weinig anders doen dan me volgen.
“*Thank you*”, zei ik tegen Ole, waarop hij vrolijk naar me lachte.
Ik ga niet beweren dat het liefde op het eerste gezicht was, maar er was wel degelijk meteen sprake van aantrekkingskracht. Ole had iets wat me onmiddellijk beviel. Wat het precies was, weet ik niet. Het totaalplaatje, denk ik. De manier waarop hij lachte, de blik in zijn blauwe ogen, de kleine rimpeltjes in zijn voorhoofd, zijn hartelijkheid, zijn warme stem... Dat alles bij elkaar maakte dat ik me meteen op mijn gemak voelde bij hem.
We knoopten een gezellig praatje aan, waaraan Jenna na haar aanvankelijke tegenzin gelukkig ook deelnam. Na het eerste drankje bestelden we nog een rondje, daarna nog een derde en uiteindelijk ook maar meteen iets te eten. En dat alles in het gezelschap van Ole, die het net zo naar zijn zin had als wij. Hij vroeg waar we allemaal al geweest waren, gaf ons tips over leuke uitstapjes en bood in de loop van het gesprek zelfs aan om voor ons als gids te fungeren.

“In Roskilde, waar ik woon, staat een historische kathedraal die jullie echt moeten zien”, vertelde hij enthousiast. “Ik wil jullie daar graag rondleiden.”
“Is dat ver weg?” wilde Jenna weten.
“Ongeveer dertig kilometer”, antwoordde Ole. “Ik werk in Kopenhagen, dus ik rijd die afstand elke dag. Je bent er zo.”
We spraken af om de dag daarna die beroemde kathedraal te bezichtigen. Ik hou niet zo van kerken, maar de wetenschap dat Ole met ons mee zou gaan, deed me dat vergeten. En het gebouw was werkelijk adembenemend mooi, zo moest ik een dag later toegeven. Heel groot en imposant, met prachtige, uit marmer gehouwen graven. En dankzij het enthousiaste commentaar van Ole leek alles nog mooier. Na de kathedraal, nam hij ons mee naar een Viking-museum en ’s avonds aten we met z’n drieën in een leuk restaurantje. Bijna als vanzelfsprekend spraken we die vakantie nog een paar keer met elkaar af en toen onze vakantie erop zat, wisselden we adressen en telefoonnummers uit.
“Die man is stapelgek op je”, zei Jenna, toen we weer onderweg waren naar Nederland.
“Dat is dan geheel wederzijds”, verzuchtte ik. “Jammer dat hij zo ver weg woont. Vakantieliefdes zijn nu eenmaal geen lang leven beschoren.”

SAMENWONEN

Dat had ik dus mis. Ole en ik bleven contact met elkaar houden. Eerst via de computer, later steeds vaker telefonisch. Het deed me elke keer weer goed om zijn warme stem te horen. In de herfstvakantie ben ik in mijn eentje teruggegaan naar Denemarken, speciaal om Ole te zien. Zo begon onze relatie, die nu inmiddels alweer drie jaar duurt. We zijn stapelgek op elkaar. Ole is het echt helemaal voor mij. We zitten op één golflengte en hebben hetzelfde gevoel voor humor en dezelfde idealen.
Sinds het begin van onze relatie heb ik elke vakantie in Denemarken doorgebracht en ik voel me daar al echt thuis. Inmiddels spreek ik de taal een beetje en heeft Ole wat Nederlandse woorden geleerd, maar we communiceren zonder problemen in het Engels. Al mijn eerdere bedenkingen over relaties zijn als sneeuw voor de zon verdwenen. Ware liefde bestaat wel degelijk, als je de juiste man maar ontmoet.

Het gaat zelfs zó goed tussen ons dat ik niet eens na hoefde te denken toen Ole me twee maanden geleden vroeg of ik er iets voor voelde om samen te gaan wonen. “In mijn huis in Roskilde”, voegde hij daaraan toe.
“Natuurlijk wil ik dat”, antwoordde ik zonder aarzelen. Ik vloog hem om zijn nek. “Heel graag zelfs!”
We hadden het al vaker over samenwonen gehad, maar nog geen concrete plannen gemaakt. Dat ik degene was die moest verhuizen, stond al wel vast. Ole bezit een kantoorboekhandel in Kopenhagen. Je eigen zaak geef je niet zo makkelijk op als een baan. Bovendien heeft hij een zoon uit zijn eerste huwelijk, Nikolaj van zeven. Nikolaj woont in Kopenhagen, vlak bij het bedrijf van Ole. Natuurlijk kan hij zijn zoontje niet achterlaten om zelf in Nederland een nieuw leven te beginnen. Daar zijn we het allebei over eens. Daar komt nog bij dat ik van Denemarken ben gaan houden. Het is een land met mooie steden, prachtige natuur en een vriendelijke bevolking. Grote cultuurverschillen zijn er niet en het is er redelijk veilig.
In Kopenhagen zijn diverse internationale scholen gevestigd, dus ik maak een goede kans op een baan in mijn eigen vak. Dat ik mijn familie en vrienden moet achterlaten, vind ik natuurlijk wel vervelend, maar de afstand is niet onoverkomelijk. Het is ongeveer acht uur rijden naar Kopenhagen en als je het vliegtuig neemt, ben je er in iets meer dan een uur. Goed te doen dus voor een korte vakantie of zelfs een weekend.
“Weet je het heel zeker?” vroeg Ole nog. “Het is niet niks om alles wat je in Nederland hebt opgebouwd achter te laten, om ergens anders helemaal opnieuw te moeten beginnen, Marlies.”
“In Denemarken heb ik jou”, zei ik schouderophalend. “Ik zie geen enkel probleem, Ole. Oftewel: *ikke noget problem*.”
Hij trok me lachend in zijn armen. “Deens klinkt goed uit jouw mond”, prees hij.

Op dat moment voelde ik geen enkele twijfel. Als ik maar bij Ole in de buurt kon zijn, dat was het enige wat telde.

TWIJFELS

Maar nu, twee maanden later, denk ik daar toch iets genuanceerder over. Het begon na een gesprek met mijn directeur over mijn aanstaande vertrek.
“We zullen je missen”, zei hij hartelijk.
“Ik jullie ook”, zei ik en dat meende ik oprecht. Ik heb heel leuke collega’s en er heerst een fijne sfeer op school. Ineens besefte ik dat ten volle en dat zorgde voor gemengde gevoelens. Dit was toch moeilijker dan ik had ingeschat... Vorige week had ik weer zo’n aanval van twijfel, na een bezoekje aan een makelaar om mijn huis te koop te zetten. Daar hield ik een nare, bittere smaak in mijn mond aan over. Het was ineens zo echt allemaal.
Sindsdien knaagt het aan me. Doe ik hier wel goed aan? Ik twijfel plotseling aan alles. Wil ik mijn eigen huis wel opgeven om bij Ole in te trekken? Durf ik mijn baan op te zeggen, in ruil voor een onzekere toekomst? Weegt het gezelschap van Ole op tegen het gemis van mijn familie en vrienden? In tegenstelling tot twee maanden geleden kan ik deze vragen niet langer ronduit met ‘ja’ beantwoorden. Of kan ik het wel, maar durf ik het niet?

‘IS HET NORMAAL DAT IK NU INEENS TWIJFEL, OF IS HET EEN TEKEN DAT IK TE SNEL GA?’

Emigreren is een enorme stap. Wellicht is het normaal dat ik twijfels heb en bang ben voor wat me te wachten staat. Of is die twijfel er niet voor niets? Is het een teken dat ik te snel ga? Er wordt altijd gezegd dat je op je intuïtie moet vertrouwen. Jammer genoeg weet ik niet precies wat mijn intuïtie me probeert te vertellen...
Als ik mijn ontslag officieel heb ingediend en het affiche met Te koop voor mijn ramen heb hangen, kan ik niet meer terug. Dat is een benauwende wetenschap. Misschien is het toch beter om alles nog een keer goed tegen elkaar af te wegen. Om nog wat meer bedenktijd te nemen. Het gaat nu tenslotte niet om een vakantie, maar om de rest van mijn leven... ■

Uit privacy-overwegingen zijn de namen in dit verhaal gewijzigd.